

HEJES

BULTENO DE

HISPANA ESPERANTO

JUNULARA SEKCIO

Nro. 47

Majo - Junio 1966

REDAKTORO: Sro. J. M.^o SERRANO

Merceria, 7, 3.º - TARRAGONA (Hispanujo)

Aigües Tortes BOHI (Pirineo de Lérida)

Grabado cedido por Centro Excursionista Aguila de las Corts

CASAL VILAFRANCA ESPERANTO-GRUPO

Oni okazigas Esperanto-kurson marde kaj vendrede de la 8'30 ĝis la 9'30 vespere.

VILAFRANCA-DEL PENEDES havas 14.000 loĝantojn kaj ĝi kuŝas apud la monto Sant Miquel kun eltrovitaj prahistoriaj tomboj. Je 16 kilometroj estas la bela marborda urbo Sitges kaj je la sama distanco oni trovas la industria Vilanova i La Geltru, banita per la Mediteranea maro.

Oni povas admiri en la ĉirkaŭaĵoj de Vilafranca la jenajn vidindaĵojn: Sant Marti Sarroca kun antikva preĝejo romanida kaj vizitinda kastelo de la jaro 1.400. Ankaŭ romanida preĝejo en Moja (Olèrdola) kaj Sant Sebastiá dels Gorgs, kaj ravaj monumentoj en Foix kaj Castelvi de la Marca.

Krom la menciitaj mirindaĵoj oni preskaŭ devige devas viziti la Muzeon de la Vino, en la urbo Vilafranca, unika en la mondo; la Katedralon en kies kriptoj ekzistas Llimona skulptaĵo; la monumentojn al la Vino kaj al "Xiquets" (Homaj Turoj).

Ankaŭ plezure ni prezentas kelkajn el niaj membroj kun la propraj okupoj:

SOGAS.—Komerco de ruĝaj kaj blankaj vinoj en karafoj aŭ boteloj en specialaj skatoloj, laŭ deziroj. Str. Duque de la Victoria, 33. T. 70.

Ĉarpentisto TORNER.—Mebloj kaj lingnaĵoj por la domkonstruado. Meĥanika laborado. Str. Ramón Freixas, 34.

Presisto VIVES.—Presejo kun la supersignitaj Esperanto-literoj. Str. Balmes, 8. T. 675.

Restoracio DOMINGO.—Inda pro la servo kaj bongustaj manĝaĵoj. Promenejo San Francisco, 13. T. 219.

Filatelisto PLANS.—Interŝanĝo de poŝtmarkoj. A. 1.

Aŭtomobiloj JOSEP PERELLO.—Ekskluziva agente de la aŭtomobiloj CITROEN kun meĥanika servo. Disdonisto de la pneŭmatikoj MICHELIN kaj PIRELLI. Str. Calvo Sotelo, 57. T. 463.

3-a JUNULARA ORATORA KONKURSO EN BILBAO

Dum la venonta Hispana E-Kongreso okazos ĝenerala kunveno de HEJS (JUNULARA Sekcio de HEP) kie delegitoj kaj anoj povos taksu kaj juĝi la faritan laboron de la nova estraro. Sed dezirante altniveligi la junularan arangan oni organizos "Junularan Oratoran Konkurson" en Esperanto.

Tiel oni petas al ĉiuj gejunuloj kiuj ĉeestos la Kongrekonkurson. Kiel ĉiujare, oni disdonos al la gajnintoj valorajn premiojn: libroj, abonoj al mondfamaj revuoj, k, t, p.

Okaze de la antaŭaj oratoraj konkursoj oni indikis diversajn temojn kiujn la partoprenintoj devis elekti, sed nun ni NE DEZIRAS POSTULTION. Tiel do, la estraro interkonsentis pri la jeno.

ĈIUJ GEJUNULOJ POVOS PAROLI PRI KIA AJN TEMO DE ILI PREFERITAJ

Tamen, dezirante helpi kaj faciligi la aferon al la konkursantoj ni sekve indikas kelkajn temojn kiel helpilo. Eble ili vekos en la konkursantoj diversajn ideojn.

• Cu Cervantes verkis altvalorajn verkaĵojn, laŭ internacia Koncepto.

• Cu la Esperanta Movado havas HISTORION ?

• Cu la lernado de la Lingvo Internacia estas utila ?

• Cu dum la jaro 2000 la homaro jam solvos la malsatan problemon?

• Kiu estas la problemo la plej grava kiun nuntempe tragejunuloj ?

• Cu la muzikaĵoj "JE-JE" enhavas valorajn muzikajn

Atendante vian aliĝilon, ĝis Bilbao !

JES; SED.

Tie kaj tie, ĉe junaj kaj ne tiom junaj ges-anoj, kiuj jam de pluraj jaron anigis al iu E. rondo, ofte oni addas amaran plendaĉon pro tio, ke Esperanto antaŭeniras generale testudpase kaj kelkloke ĝi tiom si lentas, ke eĉ oni dubas ĝian ekziston. Iuj el la pledantaro emfazas la kriterion, ke tio tiel okazas pro propagandomanko. Laŭ ili oni devus organizi intensivan bombastan propagandon, imitante la nuntempe komercan reklamsistemon, kvazaŭ la internacia lingvo estus ia ĵus bakita varo, kies miraklofara kvalito ĉion solvadas per unu nura ektuŝo.

Jes, prave; Esperanto progresas malrapide, sed ne pro propagandomanko, sed simple ĝi tiel okazas pro pluroj kialoj, inter kiuj kaj en la unua plano troviĝas la mallaboremo kaj negelktemo de tiuj homoj, kiuj sin nomas esperantistoj jam de longe, sed kiuj ĝis nun ankoraŭ ne disponis aŭ ne trovis oportunan tempon dediĉotan al lingvolernado kaj per ties eterna balbutado ili malhonorigas kaj senkreditadas la seriozecon de la E. movado antaŭ la nuna mondo, kiu sin montras tiom skeptika kiam temas pri morala afero sen materia profito, kiol la celo starigadi tutmondan komunan lingvon.

Jes, por vigligi nian aferon forpelante por ĉiam laŭŝajajn inertecon, nepras intensigi konvinkigan kampaĵon, sed ne antaŭ la ekstera publiko por konkuri ties simpatian, sed en niaj ĉirkaŭoj mem por konvinkadi la homojn pri la nepre neceseco scipovi la internacian lingvon por rajti si nomi esperantisto, kaj ankaŭ kiom multe tiu eterna balbutado senkreditas la E. movadon antaŭ la intelekta mondo, sen kies kunlaboro ne eblas atingi la sopiratan celon.

Momente Esperanto estas nura idealo; Nobla kaj homarismo plena idealo, kiu per si mem povas plene kontentigadi la vivon de homo plej postulema tiurilate! Tro alta idealo por facile akroĉiĝi al la homamaso, ĉar tiu amaso

ne povas ankoraŭ kompreni ĝin nek senti ĝian bezonon; tial bombasta propagando celante konkron de tiu amaso momente estas konsilinde, ĉar kompare al ĝia kosto ĝidonos mizeran profiton. Cetere nie aforo ne alvanis ankoraŭ al tiu stadio de selektado grupigante la homojn, kiuj de antaŭnasko havas pretan sentumon por asimilado de noblaj aferoj kaj oferas sindonemon al ties kunvivantoj. Nepe ĉiu adepto al tiu alta idealo devas posedi certan gradon de morala forto kaj komprenemon krom tiom de antaŭnaska sentumo por harmonie unusonavibradi al la sentumado de la Majstro.

Esperantismo ne estas ia infanludo, kiun oni provas preni aŭ forĵeti laŭkaprice; ĝi estas serioza, gravega altmorala homa verko genie kreita de L.L.Zamenhof, kiu aperigis la unuan broŝuron pri la internacia lingvo antaŭ 78 jaroj. Se oni kapablas ĝuste taksi la grandiozacon de la verko kaj la prestiĝon de ĝi atingita ĝis la nuno, aldonante ankoraŭ la sennombrajn obstaklojn kaj malfacilaĵojn kiujn ĝi devis venki aŭ transiri, tuj evidentigas ke ĝia antaŭeniro fakte ne estas tiom testudpaŝe kiom volas kredigi la senpacienkuloj, kiuj anstataŭ profiti la tempon priŝtudente la movadon kaj kunlabore helpi ĝian divastigon, komencante per la esperantigado de la propra familio ĝis la uzado de la internacia lingvo en la ĉiutage rutina interrilatado, ili grumbledas fariĝintaj malĝojaj, ĉar ili ekmalkoragas ĝis vivi la finan venkon de Esperanto. Nobla homo, kiu vere amas kaj sentas esperantismon fidelante al ĝi dum plurjardekoj, trarigardante la nunan panoramon de la E. Movado, tiu ne povas vidi ion alian ol motivojn de ĝojo kaj memkontentigo, ĉar kvankam pro troa jarŝerĝo li ne plu povas aktive agadi, tamen pli junaj homoj alprenis la torĉon por gvidadi kaj lumigadi la vojon kondukanta al la celo.

Jes, malrapide, sed piedpremanate, firmen vojon, ĉiam antaŭen !!

Actualmente, entre el gran público, hay quien tiene mucho cuidado antes de ver una película, en enterarse de si es o no en color y de si la pantalla es grande o pequeña. El que sea en color y en pantalla grande tiene mucha importancia, influye muchísimo en su decisión de ir a verla o en todo caso en su posterior manifestación sobre la calidad de la cinta. Esto no es muy grave: los que buscan en el cine solamente la diversión, es natural que prefieran la espectacularidad. Lo verdaderamente grave es que ciertos señores entendidos en cine, algunos directores entre ellos, digan que a la larga el cine acabará haciéndose totalmente en color y que las pantallas grandes predominarán.

Yo nunca he creído que el color deba desbancar al blanco y al negro. He supuesto siempre que hay películas que deben hacerse de una forma y otras de otra. El que diga que color refleja al natural no tiene más razón que el que intente a todos los dibujantes, grabadores, etc. antiguos y modernos que hacen arte en blanco y negro. Un ejemplo de la necesidad de un "entente cordiale" entre las dos formas lo tenemos en películas como el Gatopardo de Lucino Visconti, que perdería en noventa por cien de su calidad (me refiero a la calidad plástica) si se le quitaba su magnífico y acertadísimo technicolor y, como ejemplo contrario, Campanadas a Medianoche de Orson Welles no sería lo que es de haberse rodado sin sus magníficos contrastes de blanco y negro.

Y podríamos seguir enumerando ejemplos de uno y otro lado: en Crónica Familiar, Zurlini acentuaba la melancolía del tema por medio de diferentes tonos de color; por el contrario, "El espía que surgió del frío", en el que Martin Rit sombreaba la tristeza, la oscuridad del tema. Puede parecerles que hay (la hay, de hecho) cierta analogía entre tristeza y melancolía, pero a pesar de ello, los métodos son diferantes: es que no es tan solo el tema el que influye en la elección del color o del blanco y negro, sino también la técnica empleada por el director. el

En el pasado Festival de Cannes hizo Orson Welles unas declaraciones con respecto al Cinemascope: "Eso está pensado para los desfiles pero nada más", dijo. Yo también creía lo mismo. Consideraba que el Cinemascope (y no hay ya que hablar del Cinerama y el Tod-Ao) constituía un medio por el cual era imposible que el director creara ese arte tan cinematográfico que creo indispensable, aunque sea en su mínima expresión; para mí, los planos se diluyen en la gran extensión de pantalla, el clima dramático se escapa: la ventana es demasiado grande para que lo percibido a su través excite algo más que nuestros sentimientos exteriores. Y no obstante todo esto, Freddie Francis me ha hecho cambiar de opinión, al menos respecto al futuro de la pantalla grande. Reciente tengo la visión de su película "Dr. Terror", y en ella descubrí a un director, Francis, que sabe componer en cinemascope (hay excepciones anteriores de clásicos como el Gatopardo, pero en ellas la imagen tenía por sí sola tal belleza que no era necesaria la composición) de una manera parecida a como se hace con la pantalla normal, y ello constituye para mí una agradable e inesperada sorpresa.

Hay varias formas, no obstante, de crear planos artísticos. Recuérdese y aplíquese a todo lo dicho, que el cine es movimiento y que toda esta composición de imágenes de la que hablo no es válida sino para ser usada de una forma continuada, es decir, no cada plano por separado, sino como un encadenamiento de ellos. Decía, pues, que hay varias formas de crear planos con calidad artística: puede hacerse cromáticamente, plásticamente o de las dos formas a la vez. Entiendo ahora por cromatismo el uso de los colores o los tonos, y por plástica la composición, la construcción propiamente dicha. La conjunción de las dos formas constituye la perfección.

Por eso considero a Orson Welles uno de los directores más cinematográficos de cuantos conozco. Cada plano, cada secuencia suya son arte. Se ha dicho de él que tiene debilidad por los planos enfáticos. No son enfáticos sus planos, llamarles enfáticos sería tanto como calificarlos de gratuitos, y no son eso ni mucho menos. El vierte todo su caudal creador en cada uno de sus planos, dándonos una obra de arte de una belleza

plástica extraordinaria. No son muchos los directores que consiguen esto en sus películas. Me viene a la memoria "El Tesoro de Sierra Madre", en la que John Huston conseguía también encuadres verdaderamente artísticos y de excepcional belleza.

Ahora "Campanadas a Medianoche" es la culminación de la obra de un genio que vio en el cine un arte diferente, aunque compuesto por multitud de artes viejos. Su escuela (si que tiene alguna) personalísima, no me cansaré de repetirlo, es cien por cien cinematográfica, lo cual lo ha probado sobradamente a lo largo de su carrera, pero especialmente en la cinta antes mencionada, con la que, según opinión de la revista Ars francesa, lo rompió todo en Cannes. Recordemos simplemente, para los que la han visto, esa magnífica batalla que quedará como antología en la historia del cine; nótese la diferencia que hay entre ella y las que estamos acostumbrados a ver en las películas llamadas de "romanos".

Bien, pues, todo esto, todo este arte, esta forma de hacer cine (que, al fin y al cabo, no es más que el cine puro), que puede tener como representante a Wells, es lo que yo no creía posible de conseguir en cine-mascope, Tod-Ao, Cinerama, etc. Pero fue, como he dicho, Freddie Francis quien me hizo cambiar de opinión. También hace poco, Sergio Leone, en uno de esos westerns de coproducción hispano-italo-alemana, etc., infantil de guión, aumentó mis esperanzas respecto al futuro del cine, puesto que usaba con verdadero arte la cámara de panavisión.

En fin, si quedan directores que quieran seguir usando del blanco y negro cuando sea necesario, si hay otros que intenten emplear las pantallas grandes para algo más que para los desfiles, quizá el cine de calidad esté salvado. Y digo el de calidad porque el comercial lo tenemos asegurado por los siglos de los siglos.

K O R E S P O N D E T A S

23 jara nutrajoteknikisto deziras interŝanĝi neuzitajn poŝtmarkojn. Mi kolektas eŭropajn florajn kaj bestajn poŝtmarkojn. JAKAB LASLÓ, SZEGED, Kálmány L.v. 12, Hungarlando.

30 jara teknikisto deziras korespondi tutmonde. Mi kolektas kaj interŝanĝas esperantajn, p. markojn, etiketojn de biero kaj alumetoj, insignojn kaj emblemojn. Fridrich ZOLD, ul. Výstavby 1, KOSICE, Cenolovakio.

40 jara kemiisto, brazilano, deziras interŝanĝi poŝtmarkojn kun ĉiuj landoj. Mi, interŝanĝe, sedos brazilajn poŝtmarkojn aŭ universalajn. Jacques Auguste COURBET Práia do flamengo 254-Apto. 404-Flamengo, ZC-04 RIO DE JANEIRO, GB. Brazilo.

Deziras korespondi kun hispanaj esperantistoj por interŝanĝi poŝtmarkojn: Jan SIGDA, ul. Starachowice 17/11 STOWACKIEGO-1, Pollando.

Dezirpetojn sendu rekte al la gvidanto de Koresponda Fako: Francisco Parareda, Illadigna 5-4 SABADELL (Barcelona)

OREBRO - LA URBO KAJ GUBERNIO

Tio estas la titolo de nova, grandformata faldfolio en Esperanto eldonita okaza de la 700-jara jubileo de la guberniubo en la vela provinco Nerke en la mezo de Svedujo. Du mapoj en agrable kolorprezo okupas la plej grandan parton de la faldfolio. - Mendu la senkoston faldfolion ĉe: Turistbyrå, Gamla Teatern, Storgatan 1, OREBRO, Svedujo.

FRI BOVODANALOJ

Eksterlandanoj ĉiam rigardas kun strangaj okuloj al la hispanaj bovo bataloj. Tamen, kiam ili vizitas Hispanion ili nepre volas ĉeesti unu² foje.

Ankaŭ du nederlandanoj opiniis ke estus sankta devo iri tien kaj vidi kun propra okuloj.

Bone, ili aĉetis du biletojn kaj sidigis inter la multaj entuziasmaj hispanoj. Impresoj? Multa suno, multaj koloroj, multaj krioj, ankaŭ de virinoj junaj kaj eĉ pli fervoraj de la maljunaj -olé, olé!!-; sed vere nederlandanoj ne havas la varman sangon kiel la hispanoj.

Ili vidis kompateme la toreadoro saltis ĉirkaŭ la bovo kaj de tempo al tempo vundis ĝin kaj en ili kreskis malamo je tiu kruela viro anstataŭ admiron je tiom da lerteco.

Je ĉiu nova piko la popolo kriis "olé-olé", sed la nederlandanoj silentis. Sed tiam okazis miraklo, en iu momente la bovo alkuregis kaj sukcesis preni la viron sur la kornoj. Unu de la nederlandanoj kun granda simpatio al la malfeliĉa besto, ekstaris kaj komencis fervores krii "olé-olé", mia karulo, olé prenu lin!". Baldaŭ li haltis, ĉar li komprenis ke li faris ion netolereblan. La silento de la ĉirkaŭantoj estis mi neĉanta. Li komencis ekŝviti pro la pikantaj okuloj de la hispanoj kaj dorso. Obeema li forlasis la batalojn. Lia kara amiko jam komprenis la danĝeron kaj faris kvazaŭ li ne konis lin kaj ne kuragis defendi lin. Poste, ili renkontigis en restoracio kie antaŭ jam troviĝis la edzinoj, kune ili ridegis pri la bovo-aventuro kaj fortrinkis la terurigon per bona hispana vino.

Tamen nun ne pensu ke ni ne ŝatas la "batalon kun la bovo". Antaŭ kelka tempo ni ĝuis pri tia spektaklo antaŭ la televido, sed tiam oni ne mortigis nek la homojn nek la bovojn.

Oni estis farinta grandan arenon, ĉirkaŭita de fera krudbarilo kaj en la mezo infanbanejo (akvoalteco iom pli ol la genouj). Estis konkurso

inter du grupoj de homoj kaj la bovo inter ili. Ciu viro portis ĉirkaŭe de li ruĝajn balonojn ligitaj sur la malsupra parto de la dorso kaj sitelo en la mano. Ili devis preni akvon de la banejo kaj ĝetiri ĝin en grandan barelon ekster la barilo. Sed intertempe ili devis atenti ke la bovo ne rompiĝu la ruĝajn balonojn.

Vi komprenas la situacion. La viroj kuregis por preni la akvon sed la bovo kuregis por trapiki ĉiujn ruĝajn objektojn kaj kun entuziasmo pikis en la postajojn de la viroj kaj ĵetis ilin ofte teren (la bovo certe estis juna kaj ne danga).

La viroj ĵetis ofte la akvon sur la kapo de la bovo aŭ devis grimpi en la barilon por elsaviĝi, unu eĉ saltis en la banejon sed la bovo forĝis; tiam li subakviĝis kaj feliĉe la bovo forĝis lin kaj sekvis alilongon.

Post dek minutoj oni kalkulis la restantajn ruĝajn balonojn kaj la akviritajn da akvo.

Mi ne plu memoras kiu gajnis, sed la bovo estis tre kontenta kaj la viroj frotis kun ridaĉo siajn multajn blujn ŝvelaĵojn kaj ni ĝuis veran sportivan bovo-batalon.

J. Niemans

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

NOTA DE SECRETARIA

Socios que han efectuado el pago de la cotización

Stas. Manuela Ramos y Consuelo Ramos

Sres. Pedro A. Menlle, Luis A. Menlle; Juan Azcuenaga, Joaquín Mallag, José de la Cruz, Jordi Gomá, José Sanz.

Instituto Francisco Franco y Esperanto Grupo de Villanueva y Geltrú.

J. Serrano.

Se ruego a los sres. socios envíen la cotización a:

Sr. José San Beró, c/ Madrid, 163, 3º-3º, BARCELONA-14

VOCABULARIO ESPAÑOL-ESPERANTO

(DUA ELDCNO) 527 paĝoj.

de

d-RO. E. TUDELA FLORES

Valencio 1.966^o

.....

De nuevo nuestro incansable veterano esperantista nos ha ofrecido otra prueba de su talento al poner en circulación la segunda edición de su vocabulario Español-Esperanto, notablemente redactada y a tono con las exigencias de nuestro tiempo. Dicha obra llega en un momento muy oportuno para llenar un notorio vacío existente en nuestra didáctica idiomática aportando al mismo tiempo un auténtico valor lingüístico en el terreno esperantista.

Si la confección de un vocabulario de poca extensión es cosa simple por poco interés que se ponga en tal tarea, cuando se trata de una obra cual la mencionada ello exige del autor una dosis de paciencia y una escrupulosa elección del respectivo léxico y además una general planificación y ordenación de la misma. Que tales cualidades adornan su estructura es cosa bien visible y palpable si se comparan ambas ediciones. Ciertamente la segunda presenta importantes diferencias, un estilo más preciso y una notable concisión; lo que constituye una prueba de la laboriosidad y erudición del D-r. Tudela.

Releyendo la obra en cuestión se descubre la substitución de algunos vocablos, o bien el uso de otros más claros o de mayor percepción semántica. Incluso también cuando es necesario el autor se apoya en la autoridad o prestigio de eminentes escritores o académicos como garantía de la nueva expresión, moral profesional digna de alabanza. En la primera edición aparece la palabra "cogida"= taurocatingo, cuyo significado ofrece a veces dudas, según el texto o contexto adjunto.

como complemento a la palabra círculo, aparecen círculos, círculos-
círculo, ensorcíta círculo, círculoezono.

Sin duda lo que más interesa y atrae de un buen diccionario se que dé cada vocablo se traduzcan todas las acepciones de uso más corriente, con todos sus matices, significados y características correspondientes. Pues bien: en este aspecto la atención y cuidados del autor son muy evidentes puesto que sabe sacar de cada vocablo el mayor partido posible, a fin de que todo idiotismo, dicho o expresiones más frecuentes estén debidamente representados, acompañando cada frase con su respectivo ejemplo, claridad lingüística que constituye un eficaz medio para que el estudioso encuentre el estudio del Esperanto fácil y provechoso.

Por otra parte, la utilidad de la obra es doblemente notoria, ya que si por un lado el vocabulario mencionado soluciona cualquier duda sobre modismos, giros e idiotismos tan abundantes en las lenguas nacionales que puedan representarse a los españoles o individuos de habla hispánica, para los extranjeros será un instrumento de gran ayuda para conocer a fondo el idioma español, hablado por más de veinte países con un total de 130 millones de habitantes. En una palabra, la obra citada funcionará como medio de consulta sobre arte, deporte, ciencia, medicina y religión, gracias a lo cual se recomienda especialmente por sí misma. Es digno de mención, un pequeño complemento de la misma que se encuentra al final de la obra. Consiste en un apartado dedicado al santoral y a unas listas bastante extensas sobre nombres de islas, mares, lagos, ríos y ciudades importantes del mundo.

En resumen: los méritos del diccionario son tan extraordinarios que habrá de ser leído por todos. Sólo me falta añadir para los españoles lo siguiente: Sepamos corresponder a los innumerables esfuerzos del Dr. E. Tudela Flores quien sin desmayo y sin descanso tanto ha

trabajado en favor del esperantismo español al ofrecerle el fruto constante de su talento con ejemplar dedicación y desinterés por lo cual se ha hecho acreedor a nuestro sincero agradecimiento y estimación.

Prof. Jaime Aragay Pujols
UEA Fakdelegito por Instruado
en Barcelona

% % % % % % % % % % % % % % %

2-a Internacia Konferenco de Lernejoj
en Kijui Esperanto estas instruita.

JUNULARA PARTO, sub organiza respondeco de TEJO

Loko de la Konferenco: Graz, Aŭstrujo.

Datoj de la Konferenco: 23-28 julio 1966

Celoj de la Junulara Parto: Per serio de diskutoj, prelegoj kaj kunsidoj fari konkretajn decidoj pri:

1. intensigo de kunlaboro inter TEJO kaj la lernejoj.
2. studado de varbmetodoj inter la junularo tuj antaŭ kaj tuj post forlaso de la lernejo.
3. starigo kaj fortigo de reciprokaj servoj inter TEJO kaj la lernejoj (korespondaj servoj, eldonaĵoj, interlenajaj intersanĝoj, internaciaj renkontigoj, prelegvojaĝoj)

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

SUBSKRIBO-KOLEKTADO

Fina limdato: 31 julio 1966. ĉu vi jam sendis al la Centra Oficejo en Rotterdam viajn foliojn plenigitajn?

ES-bulteno

Lignaĵoj CANET.—Por la servo de la konstruado. Str. Cort. 41. T. 306.

Apotekisto L. M.^o HERNANDEZ IZAL, en Sant Pau d'Ordal. = Je la servo de la bona sano en la regiono. A. 83 (Vilafranca del Penedès). T. 13.

Filatelisto BOLET.—Interŝanĝo de poŝtmarkoj. Placo Juan Alvarez. 35. T. 156. A. 14.

Presisto YSART.—Konstruado de skatoloj el kartono. Str. Oviedo, 5. T. 333.

Mebloj FELIU.—Sortimento por oficejoj, geedziĝoj kaj ĝeneralaj ornamaĵoj. Str. José Antonio, 19. T. 543.

Trinkejo SPORT.—Kafoj kaj malvarmtrinkaĵoj. Promenejo Nuestra Señora. 49. T. 718.

Vinagroj DURAN.—Aromigitaj el herboj, ellaborado el pura vino Str. Comercio, 36. T. 11.

GRAU.—Amatora fotografisto. Str. Benach, 4. T. 865.

ĈAMPANO, RAVENTOS CATUSUS.—Aŭtentika kelo. Oni provizas kun etiketoj en Esperanto. Str. San Pedro, 8. T. 108.

Aŭtomobiloj SAN JOR (Renta-Car).—Taksimetroj. Luo sen ŝofero. Str. Amalia, 24. T. 580. J. Sogas Muntané.

SEGUI MÜLLER.—Advokato Filatelisto. Str. G. Cortijo, 22. T. 523.

CASAS.—Feraĵvendejo-Kristaloj-Vitroj-kaj materialoj por la konstruado. Str. Ferrers, 3. T. 42.

GIRALT.—Pentristo de aŭtomobiloj. Av. Tarragona, 40. T. 459. - Kaj Str. Amalia, 85. T. 385.

SANS Bicikloj kaj motorcikloj. — Ĉiuj specoj por geinfanoj kaj plenkreskuloj. La eksterordinara motorciklo OSSA, la plej moderna por sportadi Modernaj TURNILOJ por la konstruado de industriaĵoj, laŭ deziro Str. Tarragona, 16. A. 118. T. 458.

MADERAS
CALLAU

Sans, 302 - Teléf. 239 05 24

BARCELONA (14)

jovani

PJE. PUJÓS, 19 - TEL. 205 11 83
HOSPITALET - BARCELONA

ZURCIDORA

y

TEJEDORA
ROSITA GALBANY

Teléf. 23 41
BARCELONA

VENDO RETALES

J. Cardellach

